

А. В. Карач

аспірант кафедри української і світової літератури
Харківського національного педагогічного
університету імені Г. С. Сковороди

МОТИВ БЛУКАНЬ У ЛІРИЦІ МАРІАННИ КІЯНОВСЬКОЇ

У статті визначено особливості розгортання мотиву блукань у поезії М. Кіяновської. Проаналізовано специфіку його функціонування у загальній мотивній структурі. З'ясовано, що ліриці авторки властиві риси художнього неоміфологізму.

Ключові слова: мотив блукань, Кіяновська, мотивна структура, художній неоміфологізм.

Постановка проблеми. Період становлення сучасного літературного процесу означився художньою різноплановістю як на ідейно-тематичному рівні, так і на рівні стилю, появою міфопоетичної естетики, для якої характерне переосмислення традиційних образів, використання алюзій та ремінісценцій тощо. Смыслові площини художнього виміру М. Кіяновської передбачають широкий спектр для реінтерпретації світоглядних моделей, які базуються на усталених міфологічних сюжетах.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Хоча на сьогодні комплексного і всебічного аналізу доробку авторки немає, спостерігаємо неабиякий інтерес до її постаті. Дослідники торкаються окремих аспектів поезії М. Кіяновської: І. Андрусак [1] зосереджується на природі міфу (міфотворчий мотив); О. Галета [2], Н. Лебединцева [3], В. Погребна [4], О. Шаф [5] розглядають жіночий текст у контексті гендерних моделей ідентифікації особистості (фемінні мотиви); О. Деркачова [6] наголошує на знаковості й символізації мотиву болю, О. Купріян [7] – на метафізичності текстів; О. Соловей [8] та Д. Дроздовський [9] звертають увагу на духовні апеляції і релігійний досвід (біблейні мотиви); Н. Білецька [10], Я. Голобородько [11], М. Котик-Чубінська [12] простежують домінуючі риси художнього виміру, М. Савка [13] – поетичні асоціації та мовні коди; Б. Пастух [14] робить акцент на образному світі та описує художньо-естетичні паралелі і способи творення сюжетної канви. Проте не знаходимо розвідок, які б окреслили функціонування мотиву блукань у ліриці М. Кіяновської, що, на нашу думку, може дати повніше уявлення про інди-

відуальний стиль, манеру письма та світогляд авторки.

Збірки «ДО ЕР» та «373» стали етапними у творчому доробку поетки й певним чином підсумковими, оскільки чи не найповніше відображають механізми творення образів, мотивів та сюжетів, що простежуються у її ліриці. Цим і пояснюється наша увага до названих видань.

Мета статті – схарактеризувати особливості розгортання мотиву блукань у поезії М. Кіяновської.

Об'єктом дослідження є поетичні тексти (збірки «ДО ЕР», «373»). Предмет дослідження – специфіка мотиву блукань у ліриці М. Кіяновської.

Виклад основного матеріалу. Лірична героїня М. Кіяновської майже ніколи не перебуває у статичному стані – для неї (героїні) характерна динамічна картина світу. Через це у віршах авторки досить виразно простежується мотив блукань, що пов'язаний із часопросторовими моделями, які не залежать від зовнішніх обставин, а повністю підпорядковуються внутрішнім переживанням (звідси винятковий психологізм та художній експеримент на рівні ритму й змісту). Хоча блукання у поезії М. Кіяновської зазвичай і мають певну мету, що суперечить традиційним уявленням, але, на відміну від мандрів, не несуть позитивного семантичного навантаження (це радше страждання, ніж задоволення).

Для аналізу цього мотиву доцільно, на наше переконання, скористатися *трихотомічною* (за визначенням А. Тимченко) моделлю мотиву, яка передбачає виокремлення «ядра» мотиву як «своєрідного культурного коду» з незмінністю значення, «тіла» мотиву, котре має в основі «конкретні значення, семантичні нарощення, що їх мотив набуває у цьому тексті (текстах)

цього автора», а також «мотивного поля» – мотиву в його зв'язках [15, с. 34–35].

У збірках «ДО ЕР» та «373» «ядром» мотиву блукань є уявлення, що побутують у літературі й культурі: легенда про Мойсея, поеми Гомера «Одіссея» та Данте «Божественна комедія» (які, до речі, неодноразово інтертекстуально зринають у текстах М. Кіяновської: «Спить Одісей, і вкотре бачить він, / Що в цьому світі істини немає» [16, с. 67]; «Мойсей був Мойсей, і дивився у небо, аж ген, / Бо той, що Навин, був Ісусом. Був перед Йорданом» [17, с. 244]; «За колами возню – останнє коло раю» [16, с. 62]), трагедія Й.В. Гете «Фауст», романи Д. Дефо «Робінзон Крузо», Дж. Лондона «Серця трьох», І.М. Бенкса «Міст», Д. Керуака «На дорозі», Г. Гессе «Степовий вовк» та ін.; переносне значення мотиву (заблукати в трьох соснах, блукати манівцями, блудити очима тощо). «Тіло» мотиву – це семи свободи й пошуку, що проектується на час і простір у вимірі лірики М. Кіяновської. «Мотивне поле» утворюється за рахунок ідейно-тематичних зв'язків мотиву блукань із мотивом кохання, мотивом утечі й повернення, художньої взаємодії орнітологічних та біблійних образів.

Мотив блукань разом із мотивом кохання утворює нерозривну єдність «любов – Бог», яка майже ніколи не постає в опозиції: «любов – заради Бога» [17, с. 13], «мала любов від Бога» [17, с. 41]. Поетичні тексти збірок «ДО ЕР» та «373» наповнені риторичними фігурами. Більшість звертань, у яких зринає мотив кохання, безпосередньо стосуються Бога: «Подай мені, Боже, спасіння і тихо прости / За те, що я світло і тяжко жила і любила» [17, с. 21]. Літературний вимір поетки засвідчує християнську відданість, любов та покору, яка найяскравіше виявляється, коли лірична героїня блукає, страждає, відчуває самотність і відчай. Проте помічаємо, що кохання у М. Кіяновської найчастіше постає антитезою смерті. Через це можна виокремити метафізичну взаємозалежність «любов – життя» і «любов – безсмертя», яка під час розгляду загальної мотивної структури є домінантною: «Любов – це безсмертя, як птах – це крило» [17, с. 231]; «Люблю тебе. Це віра. Це спосіб жити» [16, с. 37].

Мотив блукань реалізується також за рахунок лексем на позначення руху:

– іти/ходити («ідеши іменами» [16, с. 5], «вийду, причинивши двері» [16, с. 7], «іти поволі» [16, с. 9], «приходить потім» [16, с. 12], «що-

разу приходиш сюди» [16, с. 16], «приходять уперше» [16, с. 22], «путь пройдеши» [16, с. 40], «куди мені іти» [16, с. 41], «ти йшов, як ходить сніг» [17, с. 128], «дав мені піти» [17, с. 135], «устала і пішла» [17, с. 149], «ідуть за сонцем» [16, с. 152], «прийдемо в сад» [16, с. 155], «прийшла я у світ» [16, с. 156], «підє за водою», [16, с. 158], «пішов наодинці» [16, с. 159], «вона пішла» [17, с. 166], «не піду з тобою» [16, с. 171], «приходиш вночі» [17, с. 183], «несила піти» [17, с. 185], «разом йшли» [17, с. 204], «всі ідуть» [17, с. 207]), витати («тихо витати» [16, с. 3]), пливти («в собі по ній пливу» [17, с. 248]), минати («саму себе минає» [17, с. 257]), тікати («досвід втеч» [16, с. 4], «не заради втечі» [16, с. 7], «анатомія втечі» [16, с. 21], «від ірію ближче до втечі» [16, с. 24], «як мені втекти» [16, с. 27], «він все втікає» [16, с. 156], «втекти від смерті» [17, с. 185], «не можу втекти» [17, с. 254]), блудити/блукати/брести («довго за мною блудив» [16, с. 6], «брестиму за вітром» [16, с. 34], «уміючи блукати» [16, с. 39], «брела навмання» [16, с. 165], «потрібних тобі для блукання» [17, с. 237], «виніс з блукання самі імена» [17, с. 244]), виринати («крізь себе виринаю» [17, с. 248]), літати («лети до мене» [17, с. 150], «полечу, настану знову» [17, с. 189], «так легко літати» [17, с. 198]), текти («тектиму із кров'ю в тобі» [16, с. 21], «текли рядки» [17, с. 150], «в собі тече рікою» [17, с. 248] «текти, воскресаючи в час» [17, с. 254]).

Таким чином, маємо кількісне переважання лексем «іти/ходити», «тікати» та «блудити/блукати/брести». Помітно, що в збірках «ДО ЕР» та «373» М. Кіяновська майже не використовує лексему «їхати». Це, на нашу думку, пояснюється тим, що для ліричної героїні важливий безпосередній контакт із природою, що проектується у текстах разом із тактильними відчуттями.

Елементи поетичної лексики М. Кіяновської означені складною системою співвідношень і протиставлень, котрі можна декодувати, взявши до уваги художні деталі, а «пропонована модель дає змогу не лише схарактеризувати семантичні аспекти вияву того чи того мотиву, а й простежити зв'язки, систему й засоби зчеплення мотивів у межах художнього твору» [15, с. 36].

Сема свободи в збірках «ДО ЕР» і «373» пов'язана з орнітологічним аспектом дослідження «тіла» мотиву. Слід узяти до уваги, що авторка неодноразово звертається до образу птаха («за п'ятою захований птах» [16, с. 5], «дика птаха» [16, с. 13], «впіймані нею птиці» [16, с. 42],

«глухі птахи» [3, с. 134], «птахи не прилетять» [17, с. 135], «безліч птиць і духів» [16, с. 151], «вчили птахів замовкати» [16, с. 159], «теплі крила птиці» [17, с. 218], «заплавах птиць» [17, с. 165], «зуміли птахами бути» [17, с. 178], «чорно-біло-червона птиця» [17, с. 198], «каже птахам прокидатися» [17, с. 203], «проростають з насінин – пернаті» [17, с. 240]), іноді навмисно обмежує свободу пташиним образами: «птахом у клітці» [16, с. 150].

Лірична героїня М. Кіяновської прагне небесної любові: «Хочу, мов блискавка, звити гніздо на вербі» [17, с. 135] (відомо, що «звити гніздо» означає стати по-справжньому щасливим, створивши сім'ю); звертається до коханого: «Взаємність несподівана, нага – / Тебе, блукальця, і мене, безжальця» [17, с. 125]. Така художня ситуація більше схожа на екзистенційне блукання персонажа (роздвоєність власного «я», пошук себе, дуалізм, проблема вибору).

У контексті дослідження природи лірики збірок «ДО ЕР» та «373» спостерігаємо образи яструба («яструбине крило» [16, с. 31]), орла («орли і померлі» [17, с. 241]), зозулі («зозулення, пташа» [17, с. 191]), голуба («пригадую нас голубами» [16, с. 150], «крихких голубиних зачать» [16, с. 164]), крука («круки колами» [16, с. 169]).

Художніми «атрибутами» семи свободи можемо вважати:

– човен («човник пливе в імлу» [17, с. 109], «човник пливе» [16, с. 118], «серце, мов човник» [16, с. 166], «днища човнів рибальських» [16, с. 170], «у човниках відлунь» [17, с. 196], «утлий човник» [17, с. 199]);

– крила («крила втомлені лелечі» [16, с. 7], «крила лишила назовні» [17, с. 130], «русла їхніх крил» [17, с. 135], «крила заховані» [17, с. 143], «крила проклюнулись» [17, с. 146], «в зіницях і на крилах» [17, с. 187], «перетворення – і крила» [17, с. 246]);

– політ («воля польоту» [17, с. 231], «закрию очі вже польоті» [17, с. 189]).

До речі, лірична героїня неодноразово говорить про те, що вона має крила: «А ми з тобою – камені. Й крилаті» [16, с. 161], «Я між ними – одна із сущих, і я крилата» [17, с. 175]. Це своєрідний вияв бажання переходу в іншу реальність, де вона нарешті може бути вільною (мабуть, через це неодноразово зринає локус неба: «сонце шукає у небі пари» [16, с. 42], «між небом і морем» [17, с. 111], «стоїш просто неба» [17, с. 118], «ніч під небом» [17, с. 130], «дикі небо» [17, с. 138] «тихою темінню небо»

[17, с. 139]). Проте іноді спостерігаємо текстову ситуацію, у якій мотив блукань – ментальний акт пошуку домівки, своїх коренів: «Шукаю дім. Ключа при нім печать. / У тілі входу – таїна і тиша. / Тут народилась. Тут живі мовчать. / Тут скоро вмру – і слова не залишу» [16, с. 28].

У збірках «ДО ЕР» та «373» виразно постає топос дороги: «тривання на дорозі разом» [16, с. 10], «мовчазні хіроманти доріг» [16, с. 22], «печаль – як дорога» [16, с. 23], «дороги, любові, битви» [16, с. 45], «залишки доріг» [17, с. 49], «тишу, дорогу і душу» [17, с. 77], «дорогу гори» [17, с. 83], «дорога зливи» [17, с. 96], «тільки дорога» [17, с. 111], «ввижається дорога» [16, с. 155], «дорога вгору» [17, с. 160], «дорога на схід» [16, с. 163], «далека дорога» [16, с. 164], «кров доріг і звитяг» [17, с. 208]. Сема пошуку реалізується за рахунок дієслівних форм «шукати», «знайти»: «шукати для них середини» [16, с. 167], «мене знайти» [16, с. 50]. Щоб описати складність шляху, який необхідно подолати героїні для досягнення мети, авторка вводить художні деталі, що перегукуються із мотивом блукань: лабіринт («Лабіринт западе в голе плато руки...» [16, с. 9], «Лабіринти дзеркал – іпостасі мене сумного» [17, с. 24], «Всі отруйні й вузькі лабіринти здобутих столиць – / Нам з тобою ніщо» [17, с. 45], «Я з ковчезу, де Ной. Лабіринти притулків порожніх» [16, с. 49], «Ми вічно разом, але над і під / Нас розділяє лабіринт ожини» [16, с. 152]), коло («Почнеться дорога, замкнувши себе у кола, / У рух по спіралі, по літері – до ніколи» [16, с. 12], «Гончарне коло обрїю – як грїх: / Все – на долоні, долі на поталу» [17, с. 28], «І ти з-перед часу ступатимеш – мною і ними – / Не маючи сили (чи мудрості?) колами йти» [16, с. 42], «З того боку осоння – навіяний пращами сніг / І зарубки, як шрами, на вкотре дев'ятому колі» [16, с. 53], «Що кола садів перекуто на втрачені сховки, / Що наші нашестя у них – як пташині сліди...» [17, с. 68], «Ще свіжа сорочка, і так замикається коло, / Як зашморг на шиї у спраглого» [17, с. 86], «Я навчилась, пройшовши всі кола душі і міста, / Замовкати словами – і жити уже не ними» [17, с. 217]).

У поезії М. Кіяновської зринають бестіарні (зооморфні) образи, що перебувають у фокусі авторських інтенцій, зокрема образ вовка. А. Горбань зауважує: «Модель «я і вовк» відсилає до паралелей: 1) з міфом (профанне – сакральне, цей світ – потойбіччя; перевертання на вовка, порівняння з вовком у «Слові о пол-

ку Ігоревім», як і в пізніших легендах про козаків-характерників, співвідносно не лише з «хижим», а й із швидким і «віщим»: «сірим вовком по землі, сизим орлом під хмарами», «скачуть, як сірі вовки в полі», «скочив вовком до Немиги з Дудуток»); 2) із ритуалом (віддаленість від світу людей і повернення «додому», що супроводжується осягненням сакрального й сексуального, може прочитуватися як ініціація); 3) із казкою (від українського фольклору до «Червоного капелюшка»); 4) із літературою (колізія «природа – культура», зокрема в образах вовкулак)» [18, с. 2].

Образ вовка в ліриці М. Кіяновської не можна пов'язати з уособленням давнього традиційного культу бога війни [19, с. 200]. Натомість ми схилиємося до думки, що в збірках «ДО ЕР» та «373» художній світ авторки дотичний до світу потойбіччя, де вовк – це блукалець, для якого важлива свобода. Таке уявлення здається нам також досить традиційним, проте поетка з допомогою цього образу конструює три типи особистості: інстинктивної, наляканої, усамітненої («Безслідна і невидима, як вовк» [16, с. 4]; «Зазирає, як вовк, у зневіри скупі ополонку» [17, с. 71], «Я дивлюся в небо своїми очима вовчими» [16, с. 105], «І рудішає вовк, що над ранок біжить через степ» [16, с. 106], «Скидаю місяць на вовчу стежку» [16, с. 107], «Відпочинок назавсім. Горбаті осінні вовки / Перейдуть небесами і кануть у магму при сході» [16, с. 108] (спостерігаємо певну паралель із образами вірша «Осінні пси Карпат» В. Герасим'юка), «Лиш по-відьмацьки поцілую в шию – / І стану вовком» [16, с. 109], «І зорі завийють, неначе старі вовки» [16, с. 118]). Процес переходу в інший світ можна трактувати як спосіб ментального оновлення, що співвідноситься з емоційною пам'яттю та полягає у духовному очищенні. Просторова модель *потойбіччя* має і пряму номінацію: «обличчя мого *потойбіччя*» [16, с. 122], «*потойбічне* тривання» [16, с. 163], «*потойбічне* пташа» [16, с. 173].

Досить часто М. Кіяновська вибудовує образну структуру за допомогою біблеїзмів, які в образній системі й мотивній структурі набувають нових значеннєвих відтінків, реалізуються через особливості індивідуального поетичного світовідчуття. Мотив втечі й повернення, що на

ідейно-тематичному рівні взаємодіє із мотивом блукань, реалізується за допомогою засвоєних біблійних сюжетів: «У серпанку – потоп: дощ майбутній, як звук, – ніде. / Хтось зі свічкою йде – вечоріє – либонь, у втечу. / Безголові колони у місті сліпому, де / Як відлуння у храмі, піднімається в небо вечір» [16, с. 94], «І буде потоп. І стікатиме літо водою. / Душа з-поза тебе шукатиме інших садів. / Тривання скорбот. Порожнеча вигадувань слів / У світі, де я народилась, щоб бути з тобою. / Та ти не повернешся раптом. Як завжди, як все. / Це сповнення знаків, пророцтв – і ковчегу без пари» [17, с. 58], «Великих повернень горстка, маленька жмінка / В потопі всесвітньому берег собі знайшла» [17, с. 164] (легенда про Всесвітній потоп, лексеми «вечір», «сад» та «берег» опиняються у центрі художньої ситуації і виконують локальну функцію), «Віттар – як наперсток: загубиш – і біль розіпне. / У кожному дюїмі скорботи – колючки і жала. / Я Єва була. Я тоді при струмкові лежала, / А він все втікав, тільки раз упіймавши мене» [16, с. 156] (легенда про Адама і Єву), «Прийми її – як кожну з волосин, / Що ні від чого не рятують наче... / Вона така, як трохи блудний син, / Що раптом повертається і плаче» [17, с. 194] (притча про блудного сина). Зважаючи на це, в ліриці М. Кіяновської простежуються риси художнього *неоміфологізму*: коли в центрі опиняється дотичний до мотиву блукань усталений образ або сюжет (подібний до «ядра» мотиву [15, с. 34]), поетка реконструює міфологеми й нашаровує власні художні інтерпретації.

Висновки і пропозиції. Таким чином, у збірках «ДО ЕР» та «373» мотив блукань розгортається навколо сем свободи й пошуку, існує за рахунок кореляцій лексем на позначення руху, що в контексті світоглядної парадигми авторки набувають символічного значення, а також у смислових співвідношеннях, які передбачаються механізмом творення художньої реальності. В загальній мотивній структурі мотив блукань тематично пов'язаний із біблійними образами та мотивами кохання, втечі й повернення, несе в собі інтертекстуальне підґрунтя, що сприяє художньому конструюванню авторських міфів, котрі можуть бути матеріалом для подальших досліджень.

Список використаної літератури:

1. Андрусак І. Міто(собою)наповнення, «в якого усе навпаки» / Іван Андрусак // Літпроцесія. Рецензії, есеї, статті. – Донецьк : OST, 2002. – С. 16–18.
2. Галета О. Жіночий текст як тіло і тло: поезія Маріанни Кіяновської / Олена Галета // Гендер і культура. – К. : Факт, 2001. – С. 81–93.
3. Лебединцева Н. Образ жінки-войовниці в творчості О. Галети та М. Кіяновської / Наталія Лебединцева // Наукові праці. – Т. 29. – Вип. 16. Філологія. – Миколаїв : Вид-во МДГУ ім. П. Могили, 2004. – С. 86–89.
4. Погребна В. Гендерні моделі ідентифікації в поезії О. Галети, М. Кіяновської, М. Савки / Вікторія Погребна // Гендерні студії в літературознавстві : [навч. посіб.] ; упоряд. В. Погребна. – Запоріжжя, 2008. – С. 130–138.
5. Шаф О. Фемінні мотиви в поезії Маріанни Кіяновської (на матеріалі збірки «Звичайна мова») / Ольга Шаф [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://archive.nbuv.gov.ua/portal/Soc_Gum/Litobr/2010_18/186_189.pdf.
6. Деркачова О. Світ кризь призму болю (на матеріалі творів М. Кіяновської та А. Охримовича) / Ольга Деркачова // Слово і Час. – 2005. – № 12. – С. 22–27.
7. Купріян О. Двосічна поезія Маріанни Кіяновської // ЛітАкцент. – К. : Темпора, 2008. – Вип. 1. – С. 451–453.
8. Соловей О. Молитви на щодень / Олег Соловей // Буквоїд [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://bukvoid.com.ua/reviews/books/2013/02/05/073606.html>.
9. Дроздовський Д. «Я сьома сама» / Дмитро Дроздовський // Друг читача [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://vsiknygy.net.ua/shcho_pochytaty/38962/.
10. Білецька Н. Поетичне коло Маріанни Кіяновської / Наталія Білецька [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://starylev.com.ua/club/article/poetychne-kolo-marianny-kiyanovskoyi>.
11. Голобородько Я. Тембри ліричного вокалу (Про Маріанну Кіяновську та Мар'яну Савку) / Ярослав Голобородько // Кур'єр Кривбасу. – 2008. – № 226–227.
12. Котик-Чубінська М. Багатоголосся поезії Маріанни Кіяновської / Марія Котик-Чубінська // ЛітАкцент [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://litakcent.com/2013/04/03/bahatoholossja-poeziji-marianny-kiyanovskoji/>.
13. Савка М. Алогізми і парадокси чи шлях чіткої логіки (Збірка поезій Маріанни Кіяновської «Інкарнація») / Мар'яна Савка // Молода нація. – 1998. – № 9. – С. 144–147.
14. Пастух Б. НОМО DUPLEX / Богдан Пастух // ZBRUC [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zbruc.eu/node/34751>.
15. Тимченко А. Мотивна структура поезії Володимира Свідзінського : дис. ... канд. філол. наук : спец. 10.01.01 «Українська література» / А. Тимченко ; ХНУ імені В.Н. Каразіна. – Х., 2010. – 209 с.
16. Кіяновська М. ДО ЕР / Маріанна Кіяновська. – Львів : Піраміда, 2014. – 200 с.
17. Кіяновська М. 373 / Маріанна Кіяновська. – Львів : Вид-во Старого Лева, 2014. – 258 с.
18. Горбань А. Чотири «рецепти» прочитання тексту / Анфіса Горбань [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://eprints.zu.edu.ua/6888/1/%D0%90%D0%BD%D1%84%D1%96%D1%81%D0%B0%20%D0%93%D0%BE%D1%80%D0%B1%D0%B0%D0%BD%D1%8C.PDF>.
19. Мифы народов мира. Энциклопедия / гл. ред. С. Токарев [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://rghost.ru/42572394>.

Карач А. В. Мотив блужданий в лирике Марианны Кияновской

В статье определены особенности разворачивания мотива блужданий в лирике М. Кияновской. Проанализирована специфика его функционирования в общей мотивной структуре. Выяснено, что лирике автора присущи черты художественного неомифологизма.

Ключевые слова: *мотив блужданий, Кияновская, мотивная структура, художественный неомифологизм.*

Karach A. Motif of wandering in the lyrics of Marianna Kiyanoska

In the article are determined the features of the development of the motif of wandering in the lyrics of M. Kiyanoska. In the work is analyzed the particularity of its functioning in the general motif structure. Also there are marked the intrinsic characteristics of artistic neomythologism.

Key words: *motif of wandering, Kiyanoska, motif structure, artistic neomythologism.*